

1- Asla Yalnız Yürüme!

Bir zamanlar, engin ve uçsuz bucaksız çöllerin uzandığı topraklarda iki yolcu vardı. Güneşin kavurduğu, rüzgârın uğultuyla yankılandığı bu diyarda yol almak, öyle herkesin harcı değildi. Çöl kimsesizi yutar; himayesizi harâp ederdi.

Rüzgâr konuşmaz, gölge dostluk etmezdi. Kum susar, ölüm uzaktan bakardı.

Bu diyar, sadece ismi olanı tanır; kimsesizi unutturdu. Ve bu çöl, tıpkı dünya gibi; sert, sessiz ve acımasızdı.

Uçsuz bucaksız çöllerin olduğu diyarda iki yolcu vardı. Birinin gözleri yerdeydi; kalbi açık boynu büküktü. Diğeri başını göğe dikmişti; gururla, kibirle tek başına çölde yürüyeceğine emindi. Yola çıkacakları sırada bir ihtiyar çıkageldi. Dedi ki: “Bu çöl, adını bilmeyeni tanımaz. Himayesi olmayanı bağına basmaz.

Eğer bu diyardan selametle geçmek istiyorsan, Sultanın adını an.

Onun adıyla yürüyen, yalnız kalmaz. O isim, çölde bir mühür gibidir. Onunla her kapı açılır, her bela uzak durur.” dedi.

Mütevazi olan, o kelimeyi kalbinin en derin yerine yazdı. Diğeri güldü. “Ben kendi adıma yeterince büyük bilirim,” dedi. “Ne isme gerek var ne sultâna...dedi. Ve yola koyuldular. Kum aynıydı, güneş aynıydı, gökyüzü aynıydı. Ama kalpler farklıydı.

Biri “Sultanın adıyla onun himayesinde yürüyordu, diğeri kendine güvenle.

Mütevazi olan çölde ilerlerken çölün sessizliği bir toz bulutunun ardından gelen at kişnemeleriyle doldu. Bir eşkiya sürüsü saldırmaktaydı. Uzaklardan gelen at nalı sesleri, bir fırtına gibi sardı sahrayı. Eşkiyalar yaklaşıyordu. Gözlerinde merhamet yoktu. Ellerinde kılıçları vardı.

Mütevazı yolcu durdu. Korkmadı. Kendinden emindi. Sadece fısıldadı:

“Ben O’nun himayesindeyim...”Ve eşkiyalar, sanki görünmeyen bir duvarla karşılaşmış gibi durdular. Hiçbir şey demeden geri çekildiler. Çünkü o fısıltıda, çöldeki her korkudan daha büyük bir kudret vardı.

Günler sonra, açlıkla beli bükülmüşken bir çadıra yaklaştı. Yine o ismi anarak yaklaştı: “Ben O’nun himayesindeyim...” dedi. Muhafızlar buyur dediler. Kapılar açıldı çadırdakiler hürmetle boyunlarını eğdiler. Hoş geldin deyip ikramda bulundular. Sofralar serildi. Bir dilim ekmekten daha fazlası, bir parça sudan daha değerlisi sunuldu:

İzzet ve hürmetle ağırlandı. O gece, yıldızlara bakarak mırıldandı: “O ihtiyar doğru söylüyormuş. Bu isim, sahrada bir gölge değil, bir saltanatmış.” dedi.

Ben kendi başımın çaresine bakarım diyen mağrur adam da çölde yalnız başına ilerlerken, **Çöl, suskunluğunu koruyordu.** Ta ki o uğultu duyulana dek...

Uzaktan yükselen toz bulutu, yaklaşan belânın habercisiydi. Ardından bir bir yankılanmaya başladı nal sesleri... Sanki toprağın kalbi çarpıyordu. Derken... Ufukta silüetler belirdi: karanlık silüetler.

Kumun içinden doğan bir eşkiya sürüsüydü bu. Yüzlerinde ne şefkat izi vardı ne de bir duraksama. Gözleri keskin, bakışları karanlıktı. **Korku, iliklerine kadar işledi.**

Ayakları, kendi iradesinden önce hareket etti. Kumlara vura vura koşmaya başladı. Ama çöl kaçanı sevmezdi. Nefesi kesildi. Dizlerinin bağı çözüldü. Çöktü... Ellerini kaldırdı, gözleriyle yalvardı: “Ne olur... affedin beni...” Ama artık kelimeleri havaya karışan bir buhar gibiydi. Sahra susmuştu. Çünkü o, çölün dilini unutarak gelmişti. Çölün sahibine değil kendine güvenmişti. Şimdi ne feryadı duyuluyor ne gözyaşı görülüyordu. Ses yoktu. Merhamet yoktu. Ve orada, soyuldu ve tutsak edildi.

Gün batarken gölgeler uzadı. Ve o, zincirlerinden kurtulmuş ama boynu bükük hâlde çölde yürümeye başladı. Yara içindeydi. Yorgundu. Bitkindi. Her adımıyla kum biraz daha içine çekiyordu. Derken... Bir çadır belirdi.

Uzakta... Tıpkı bir vaha gibi...

Bir umut gibi... Gözleri ışıladı. Son gücüyle yaklaştı.

Çadırın önünde iki muhafız duruyordu. Adam ellerini kaldırdı, dudakları titredi:

“Ben... ben...” dedi.

“Susuzum... açım... yolumu kaybettim...”

Bir dilim ekmek... bir yudum su... sadece bu kadardı istediği. Ama muhafızlar ne başlarını çevirdi ne kaşlarını kıpırdattı. Yalvarışı yorgun bir fısıltıya dönüştü. Gözleri bir duvar gibi bakıyordu ona. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ve o an, kulaklarında ihtiyarın sesi yankılandı:

“Bu çöl, Himayesi olmayanı bağrına basmaz..” İrkilerek yere çöktü. Artık ne su vardı ne de ses.

Yalnızlık, çöl kadar derin ve susuzdu. Ve işte şimdi, dili suskun, bedeni yorgun, ruhu kırık bir adamdı o. Gururunun yırtıkları, çölün kumlarıyla örtülemiyordu artık.

İşte hakikatte bu dünya da o çölden farksız bir diyardır. İçinde düşmanların ve ihtiyaçların bitmediği bir çöl. Kimi zaman yakıcı dertleriyle insanın azmini kavurur, Kimi zaman seraplarıyla oyalayıp yolunu şaşırır. Ve içinde, bitmek bilmeyen düşmanlar, dinmeyen ihtiyaçlar, tükenmeyen dertler gizlidir.

İnsanoğlu bu dünya çölünde yürürken; acizliğiyle binlerce musibetin, fakirliğiyle sayısız ihtiyacın ortasında kalır. Acizlik ve fakirliğin ruhta bıraktığı o ürperten boşluk, ancak Kudreti sonsuz merhameti sınırsız olan Sultanın ismini anmakla dolar.

Evet! Sen acizsin... ve fakirsin... Ama bu dünya sahrasında **tek başına değilsin.**

Eğer o ismi diline alırsan, **“Bismillah”** dersen... Her bela geri çekilir. Her kapı ardına kadar açılır. Her gönül yumuşar, her zorluk kolaylaşır. Çünkü sen artık kendi namına değil, **Bir Sultan’ın namına yürüyorsundur.**

O zaman hiçbir düşman sana zarar veremez, hiçbir tehdit seni korkutamaz. İhtiyacın daha dile gelmeden karşılanır, susuzluğun sen fark etmeden giderilir. Çünkü artık sen, Sahipsiz değilsin... İsmiyle yürüdüğün Sultan, seni unutmaz. Bu çöl, yalnız yürüyeni yutar, ama O’nun adıyla yürüyenleri yolların efendisi yapar.

Çünkü bu çölde adın varsa varsın. Öyleyse, bu çölde kendine güvenip tek başına sürüklenip rezil olmadan önce, bu âlemin ezelî sahibi ve ebedî sultanı olan Allah’ın ismini al diline. “Bismillah” de...

Hayat yolculuğunda O’nun ismini dilinden düşürme ve yalnız yürüyenlerden olma.